



Arrest

nr. 146 287 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2014 waarbij wordt geweigerd om de geldigheidsduur van een machtiging tot verblijf te verlengen en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 februari 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 3 februari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 12 oktober 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 29 november 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 58 910 van 30 maart 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 19 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoeker, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te machtigen tot een tijdelijk verblijf van twaalf maanden. Verzoeker kreeg een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat geldig was van 10 juni 2011 tot 10 juni 2012.

1.6. Verzoeker meldde zich in de loop van de maand mei 2012 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Amel met het verzoek om de geldigheidsduur van de hem toegekende verblijfsmachtiging te verlengen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 juli 2012 de beslissing om de geldigheidsduur van de eerder aan verzoeker toegestane verblijfsmachtiging niet te verlengen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 100 374 van 2 april 2013 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2012.

1.9. Op 14 juni 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de geldigheidsduur van verzoekers verblijfsmachtiging te verlengen met twaalf maanden.

1.10. Op 3 april 2014 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om de geldigheidsduur van de hem toegestane verblijfsmachtiging te verlengen.

1.11. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 september 2014 de beslissing om verzoekers aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de hem voorheen toegestane verblijfsmachtiging niet in te willigen. Deze beslissing, die verzoeker op 22 september 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“NAAM:
[J.D.] [...]
nationaliteit: Kosovo
[...]

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 17.07.2014 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 29.11.2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 19.05.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [J.D.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 10.09.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat "vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.12. Op 1 oktober 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending van 2 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten (1),

naam : [J.]

voornaam : [D.]

[...]

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/10/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 30/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag tot verlenging van een machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

In casu toont verzoeker de samenhang tussen de beslissing waarbij de aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsmachtiging wordt afgewezen en het bevel om het grondgebied te verlaten, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf wordt afgewezen leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). In dit geval maakt het verzoekschrift als eerste melding van de beslissing om de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging af te wijzen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om de geldigheidsduur van een eerder toegestane verblijfsmachtiging te verlengen wordt afgewezen

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 9 en 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het beginsel van het gezag van het gewijsde. Verzoeker betoogt tevens dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing kennelijk de draagwijdte van artikel 9 en 10 van het KB van 17/5/2007 en van artikel 9 ter en 13§3,2° van de Wet van 15/12/1980 miskent waar zij stelt dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of deze zodanig gewijzigd zijn dat de machtiging niet langer nodig is, waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Doordat dit besluit manifest onredelijk is, en bovendien steunt op een gebrekkig en onzorgvuldig advies; dat in dit advies wordt weerhouden dat verzoeker nog steeds lijdt aan een PTSD graad 3 en een psychose graad 3 met hallucinaties die ondertussen chronisch zijn geworden.

Dat hij weerhoudt dat verzoeker al 4 jaar lang wordt opgevolgd door de psychiater en neuroleptica en antidepressiva neemt; dat hij weerhoudt dat hij in 2010 drie maanden gehospitaliseerd werd op een psychiatrische afdeling, alsook in 2012 voor de duur van twee weken.

Dat echter wordt voorgehouden dat er niettegenstaande het feit dat verzoeker nog steeds psychiatrisch ziek is en een genezing op korte of middellange termijn niet te verwachten is, er sprake is van een voldoende ingrijpende verandering : de arts stelt dat de behandeling overwegend ambulant is, met maandelijks consulten en in het bijzonder weerhoudt hij dat er een stabilisatie is opgetreden en dat de aandoening chronisch is geworden; het is deze stabilisatie die hij als de significante en ingrijpende verandering weerhoudt – (in de zin van de wet);

Dat hij bovendien als bijkomend voorwendsel voor de stabilisering ten onrechte aanvoert dat verzoeker van behandelend arts is veranderd in 2013, hetzij Dokter [E.] (ipv Dr. [R.]), hetgeen volgens hem aangeeft dat de betrokkene de verandering van behandelend arts kon verwerken wat wijst op een voldoende ingrijpende verandering ; dat hij zich haast om nog toe te voegen dat het in 2013 te vroeg was om te oordelen over het niet-voorbijgaand karakter van de stabilisatie;

Dat hij tenslotte totaal naast de kwestie besluit dat er geen verschil is wat een verblijf hier of in het herkomstland betreft omdat de nodige zorgen daar beschikbaar zijn – en hij dit dan probeert te onderbouwen.

Dat hij met deze redenering blijk geeft van onzorgvuldig gebruik van de objectieve gegevens waardoor hij uiteraard beoordelingsfouten maakt, maar in het bijzonder het gezag van het gewijsde van arrest nr. 100 374 dd 2 april 2013 schendt.

Dat hoe dan ook de zorgvuldigheidsplicht niet vervuld werd.

Terwijl artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 inderdaad als volgt luidt :

De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

Terwijl allereerst dient gewezen te worden op enkele voorafgaandelijke manifeste feitelijke en/of beoordelingsfouten :

Er wordt slechts verwezen naar een beperkt aantal medische attesten van het geheel dat door verzoeker via regelmatige faxberichten werd meegedeeld, waardoor hij wellicht tot de conclusie komt van de “therapeutenwissel” en geen volledige vergelijking kan maken van de respectievelijke ziektebeelden over de jaren (sedert 2010).

Verzoeker werd in 2010 geen 3 maanden gehospitaliseerd maar een 6tal weken, hetzij van 18/8/2010 tot 8/10/2010.(verslag 10/11/2010 ev)

De begeleiding werd in 2013 niet overgenomen door een andere psychiater, zoals als excuus voor stabilisatie wordt aangevoerd en het feit dat verzoeker dergelijke verandering kon verwerken; uit de

aanvankelijke medische attesten die bij de aanvraag werden gevoegd, blijkt dat toen in 2010 Dr. [E.] reeds de behandelend psychiater was (zie attesten dd 2/6/2010 en 17/11/2010, 12/1/2011 dd 13/4/2011 enz); dat Dr [R.] daarentegen hoofdpsychiater is van de psychiatrische kliniek van St Vith en naar aanleiding van de 2 vermelde opnames eveneens een verslag maakte dat gevoegd werd bij het administratief dossier dd 10/11/2010 en dd 8/5/2012).

Terwijl er dus geen sprake is van het "verwerken van de verandering van behandelend arts" als teken van stabilisatie.

Terwijl trouwens maandelijkse consultaties wijzen op een zeer ernstige ziekte en een nauwgezette opvolging aangezien veeleer 3 maandelijkse en zelfs 6 maandelijkse consultaties zeer courant zijn bij "stabiele" psychiatrische aandoeningen;

Terwijl er nooit sprake is geweest van stabilisatie, hoogstens van een wankel evenwicht.

Terwijl hoe dan ook, mocht men toch spreken van een stabilisatie, dan nog weerhouden werd/wordt door de behandelend arts dat de ziekte chronisch is geworden en niet (meer) zal genezen, althans niet op korte of middellange termijn. Terwijl deze stabilisatie ten onrechte door de adviserend arts weerhouden wordt als de voldoende ingrijpende verandering.

Terwijl hij zich bovendien niet uitspreekt omtrent het niet-voorbijgaand karakter van deze zogezegde stabilisatie, terwijl de wet wel deze twee vereisten instelt.

Terwijl hij met zijn redenering hoe dan ook ingaat tegen het gezag van het gewijsde nu de Raad in zijn arrest nr 100 374 reeds oordeelde dat :

Aldus is er volgens de ambtenaar-geneesheer, gelet op alle door de verzoekende partij aangebrachte medische elementen en attesten, op het moment van de bestreden beslissing sprake van een chronische aandoening die niet meer zal genezen, waarbij de therapie van de laatste drie jaar weinig verbetering heeft gebracht doch een lichte stabilisatie.

Volgens artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanhaalt, dient "te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Uit de bestreden beslissing noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt op afdoende wijze dat werd nagegaan of er sprake is van veranderde omstandigheden of dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf werd verleend veranderd zijn met een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter.

Uit het medisch advies van 12 mei 2011 dat geleid heeft tot de machtiging tot verblijf bleek reeds dat de verzoekende partij leed aan een posttraumatisch stresssyndroom met een psychose en hallucinaties. Uit het laatste advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 juni 2012 blijkt dat de arts bevestigt dat de verzoekende partij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en een psychose met hallucinaties, die nu chronisch zijn geworden. In dit advies worden trouwens de woorden "nog steeds" gebruikt. De loutere vaststelling dat de aandoeningen niet meer zullen genezen en chronisch zijn geworden wijst niet op veranderde omstandigheden die voldoende ingrijpend en van niet voorbijgaande aard zijn.

Uit het voorgaande blijkt niet dat er sprake is van een verandering van omstandigheden met een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter, nu het medisch attest van 27 juni 2012 slechts bevestigt dat de verzoekende partij lijdt aan een posttraumatisch stress syndroom en een psychose met hallucinaties, hetgeen reeds werd vastgesteld in het medisch attest van 12 mei 2011.

De redenering van de verwerende partij, die in de nota stelt dat "Gezien het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat verzoekers toestand stabiel was, kon ook in overeenstemming met artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, worden vastgesteld dat in de thans bestreden beslissing een verandering van omstandigheden met een niet-voorbijgaand karakter werd omschreven" kan niet gevolgd worden, nu het vaststellen van de stabilisatie van de aandoeningen slechts een bevestiging is van hetgeen reeds eerder werd vastgesteld. De Raad kan uit dergelijke motivering niet afleiden welke omstandigheden veranderd zijn op een voldoende ingrijpende en niet-

voorbijgaande wijze. De verzoekende partij maakt een schending van de motiveringsplicht en van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 aannemelijk. Deze onderdelen van het middel zijn gegrond. Terwijl ook thans de stabilisatie (die bovendien zeer fragiel is en daarom zeker niet van onbepaalde duur want die immers door de minste verandering in externe omstandigheden onderuit wordt gehaald, - bij een psychose) wordt ingeroepen.

Terwijl bovendien de redenen die daarbij nog ter ondersteuning worden gevoegd helemaal niet steunen op objectieve elementen en meer nog gewoon fout zijn.

Terwijl Dr. [E.] ook in de verschillende medische attesten, en ook het laatste van 21/5/2014, bevestigde dat stabilisatie alleen mogelijk is onder aangepaste medicatie en psycho(trauma)therapie én in externe veilige omstandigheden (die niet gegeven zijn in Kosovo), met weinig stress en waarbij de mogelijkheid tot hospitalisatie met toegang tot psychotherapie moet voorhanden zijn, zoniet risico op psychotische decompensatie.

Terwijl het uiteraard om een nieuw stuk gaat, doch dit kan bevestigen hetgeen door de behandelend arts werd voorgehouden in dat licht, en meer bepaald het feit dat verzoeker thans sedert 10 oktober terug opgenomen diende te worden in de psychiatrische kliniek van St Vith wegens acute decompensatie van zijn chronische hallucinatorische psychose aangezien de angst om uitwijzing de waanbeeldensymptomatiek versterkt heeft en hij angst en paniekaanvallen heeft;

In dit verslag bevestigt Dr. [E.] en Dr. [R.] dat elke negatieve verandering in het leven bij deze patiënt tot een gevaarlijke acute decompensatie kan leiden, zoals de actuele crisis aantoon...

Zij bevestigen trouwens dat er nooit een therapeutenwissel heeft plaatsgevonden maar dat zij een tandembehandeling geven, Dr [E.] ambulant en Dr. [R.] is afdelingshoofd van het ziekenhuis...(4).

Terwijl het tenslotte in deze fase van het onderzoek niet meer pertinent is om aan te voeren dat "er geen verschil is wat betreft een verblijf hier of in zijn herkomstland gezien de nodige zorgen voorhanden zijn", doch dat dit wel wijst op de onderliggende redenering... die zoals gezegd niet meer aan de orde is als men toepassing dient te maken van artikel 9 en 10 van het genoemd KB en artikel 13§3,2° van de Vw."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging die verzoeker voorheen werd toegestaan niet wordt verlengd omdat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij actueel lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen, dat hij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoeker initieel een verblijfsmachtiging om medische redenen werd toegekend omdat er een acuut probleem was dat gepaard ging met een psychiatrische opname, doch er nu een stabilisatie van de situatie is opgetreden die geen voorbijgaand karakter heeft en dat verzoeker de verandering van de behandelende arts kon verwerken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 definieert wat voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder bestuurshandeling, bestuur en bestuurde en verzoekers uiteenzetting laat niet toe te begrijpen waarom hij van oordeel is dat deze wetsbepaling is geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

4.2.3. In artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 wordt voorts gesteld in welke gevallen de bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht niet van toepassing is. Aangezien niet ter discussie staat dat in casu de formele motiveringsplicht wel degelijk geldt kan de Raad geen schending van deze wetsbepaling vaststellen.

4.2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

[...];

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

[...].”

Deze bepaling laat verweerder toe om niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan een vreemdeling die gemachtigd is om voor een bepaalde duur in het Rijk te verblijven indien hij na het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging langer in het Rijk verblijft, doch ook om tijdens de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging reeds een bevel om het grondgebied af te geven – en hierdoor de verblijfsmachtiging te beëindigen – indien de betrokken vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen om van deze verblijfsmachtiging te kunnen genieten. Zo wordt in de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 13, § 3 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wijze van voorbeeld verwezen naar de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling aan wie een verblijfsmachtiging werd toegekend op basis van een tewerkstelling wanneer diens arbeidskaart wordt ingetrokken. Specifiek voor wat betreft de vreemdelingen aan wie een verblijfsmachtiging om medische redenen werd toegestaan wordt in deze memorie van toelichting uiteengezet dat indien een vreemdeling *“gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een bevel kan [worden gegeven] indien een belangrijke en permanente wijziging van zijn situatie zal worden vastgesteld”* (cf. *Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 73*). Er werd tevens geduid dat deze regeling een antwoord vormt op de opmerking van de Raad van State dat schijnbaar een regeling analoog aan wat is voorzien in artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan opheffen – ontbrak voor vreemdelingen die met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werden gemachtigd (cf. *Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 188*). De reeds in de memorie van toelichting uiteengezette verduidelijking werd vervolgens met het oog op de rechtszekerheid omgezet in artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder de verblijfsmachtiging die aan verzoeker werd toegekend niet heeft beëindigd voor het verstrijken van de geldigheidsduur ervan en dat de eerste

bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet is.

Een schending van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet of van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.2.5. Nergens blijkt ook dat verweerder toepassing zou hebben gemaakt of diende te maken van de bepalingen van artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 13, § 5, van de Vreemdelingenwet – en dus omwille van fraude –, beslist om een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Een schending van artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan derhalve evenmin worden vastgesteld

4.2.6. In de mate dat verzoeker de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt en betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden

beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35 en Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft in casu vastgesteld dat de psychiatrische problemen waaraan verzoeker lijdt hem niet verhinderen om te reizen en dat de medicatie en de medische zorgen die verzoeker nodig heeft in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. Hij heeft zijn standpunt onderbouwd met een verwijzing naar tal van stavingsstukken. De Raad dient daarenboven vast te stellen dat verzoeker bij zijn asielaanvraag zelf aangaf, na een beroep te hebben gedaan op psychiatrische hulp in Zwitserland, ook in Kosovo reeds te zijn verzorgd in een psychiatrische instelling en dat zijn aandoening hem er niet heeft van weerhouden om vervolgens nog naar Oostenrijk en België te reizen.

Verzoeker betoogt dat de door verweerder aangestelde controlearts initieel oordeelde dat hem een verblijfsmachtiging om medische redenen diende te worden toegestaan en dat zijn medische situatie niet is gewijzigd. Hij toont hiermee echter niet aan dat de ambtenaar-geneesheer, wanneer deze op 10 september 2014 een advies opstelde inzake de verdere toekenning van machtiging tot verblijf om medische redenen, verkeerd oordeelde dat hij onder begeleiding kan reizen en dat er geen reëel risico bestaat dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen in Kosovo ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling voor zijn psychiatrische problematiek. De ambtenaar-geneesheer heeft daarenboven aangegeven dat hij een ander standpunt innam dan toen verzoeker initieel een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen aanvroeg omdat er op dat ogenblik sprake was van een uitbraak van de aandoening die erg acuut verliep en een opname vereiste, terwijl verzoekers toestand nu gestabiliseerd is. Verzoekers stelling dat de ambtenaar-geneesheer onterecht oordeelde dat de stabilisering van zijn ziekte blijkt uit het feit dat hij een verandering van de behandelende arts kon verwerken is voorts niet dienend. De ambtenaar-geneesheer heeft namelijk gemotiveerd dat hij in 2013, ondanks het feit dat een andere arts de begeleiding van verzoeker overnam en dit wees op een verbetering van diens toestand, meende dat het nog te vroeg was om te kunnen besluiten dat de stabilisering een niet-voorbijgaand karakter had, maar dit voorbehoud in 2014 niet langer wenst te maken gelet op het feit dat verzoeker ondertussen langdurig stabiel is gebleven onder medicatie en maandelijkse opvolging. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt derhalve dat het gegeven dat verzoeker al jaren stabiel blijft onder een medicatie die ongewijzigd bleef en een opvolging die ook in zijn land van herkomst kan worden verkregen doorslaggevend was voor zijn conclusie dat er niet langer sprake is van een acute situatie en dat een therapeutenwissel op zich – waarvan niet blijkt dat deze effectief plaatsvond – voor hem op zich niet volstond om verzoeker in 2013 niet langer een verblijfsmachtiging om medische redenen toe te staan. Ook door erop te wijzen dat hij in 2010 niet gedurende drie maanden doch wel van 18 augustus 2010 tot 8 oktober 2010 en dus slechts gedurende zes weken in een psychiatrische kliniek verbleef toont verzoeker niet aan dat de ambtenaar-geneesheer onterecht besloot dat de medicatie en opvolging ondertussen reeds jaren onveranderd zijn, nog jaren dienen te worden voortgezet en dat dit ook in Kosovo kan.

Waar verzoeker stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich niet uitspreekt over het niet-voorbijgaand karakter van de vastgestelde stabilisatie van zijn psychiatrische problemen moet er opnieuw worden op gewezen dat deze arts heeft gemotiveerd dat het acute karakter van verzoekers aandoening voor hem doorslaggevend was om initieel te adviseren om een verblijfsmachtiging toe te staan en dat hij motiveerde dat er niet langer sprake is van een acute problematiek, maar van een chronische aandoening en dat hier niets aan is veranderd de jongste jaren. De ambtenaar-geneesheer heeft door erop te wijzen dat zich gedurende verscheidene jaren geen nieuwe acute situatie voordeed wel degelijk aangegeven rekening te hebben gehouden met het niet-voorbijgaand karakter *“van de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend”*. Het citaat uit het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Daarnaast moet er ten overvloede nogmaals op worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is waarbij een einde wordt gesteld aan een machtiging tot verblijf tijdens de geldigheidsduur van deze machtiging en verweerder dus strikt genomen niet diende te voldoen aan een verplichting die slechts in specifieke door de wetgever afgebakende gevallen van toepassing is.

Verzoeker zet uiteen dat de stabilisatie van zijn psychische toestand niet alleen het gevolg is van aangepaste medicijnen en therapie – die blijkens de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer ook in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn – en van de mogelijkheid tot hospitalisatie met psychotherapie – waarbij opnieuw moet worden gesteld dat verzoeker zelf verklaarde reeds gehospitaliseerd geweest te zijn in Kosovo –, maar ook van externe omstandigheden zoals een omgeving waar verzoeker zich veilig voelt en geen stress ondervindt. De ambtenaar-geneesheer stelde evenwel dat *“er geen verschil is wat betreft een verblijf hier of in zijn herkomstland gezien de nodige zorgen daar beschikbaar zijn”* en het is niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat de plaats waar een vreemdeling opgroeide, waar zijn familieleden verblijven, waar hij voorheen reeds werd behandeld voor zijn psychische problemen en waar hij zich in een taal die hij goed beheerst verstaanbaar kan maken de meest aangepaste omgeving is om te verblijven. Verder kan ook niet worden voorbijgegaan aan het feit dat tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn problemen in Kosovo volstrekt ongeloofwaardig zijn en dat het feit dat hij deze verklaring herhaalde ten aanzien van de artsen die hem in België behandelden geen afbreuk doet aan de eerder gedane vaststellingen van de adjunct-commissaris en de Raad.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij sedert 10 oktober 2014 opnieuw is opgenomen in een ziekenhuis kan het volstaan op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing – op 1 oktober 2014 – geen rekening houden meteen attest dat pas op 13 oktober 2014 werd opgesteld. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Indien verzoeker van mening is dat er redenen zijn om te concluderen dat zijn gezondheidssituatie gewijzigd is, dan staat het hem vrij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen die het voorwerp zal uitmaken van een toetsing aan de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer de appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikken hebben overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de eerste bestreden beslissing op basis van het advies van een controlearts tot stand is gekomen, dat deze arts rekening hield met alle dienstige medische attesten die werden overgemaakt en dat zijn determinerende bevindingen steun vinden in de beschikbare stukken, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.9. Het betoog van verzoeker laat evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.10. Verzoeker kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd in zijn stelling dat de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dreigt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De Raad wijst er bovendien op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst.

en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet afdoende blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.11. Wat de aangevoerde schending van *“het beginsel van het gezag van het gewijsde”* betreft, wijst de Raad erop dat het voorwerp van het huidige beroep en het voorwerp van het beroep dat aanleiding gaf tot het arrest nr. 100 374 verschillend zijn. In de huidige zaak staat immers de beslissing van 16 september 2014 ter discussie terwijl in het arrest nr. 100 374 uitspraak wordt gedaan over de wettigheid van de beslissing van 9 juli 2012. Verweerder heeft een passend gevolg gegeven aan het arrest nr. 100 374 van 2 april 2013 en de overwegingen in dit arrest verhinderen hem niet om, overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met de feitelijke situatie zoals deze op latere datum bestaat, een nieuwe beslissing te nemen. Het gezag van gewijsde geldt enkel voor datgene waarop de beslissing, met betrekking tot de betwisting die voor de rechter is gebracht en waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren, noodzakelijk, al ware het impliciet, berust (Cass. 17 september 1991, AR 4495)

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK